

IVAN BELOKRILOV

Ismeretlen költők

*Papírom három hónapja üres.
S magam se tudom... Nincs felelet.
S a hős-merész póz minek is?
Kérve az égieket?*

*Mire jók ezek a krétaszirtek,
zátonyok, rohamok, röpték,
amikor még a legegyszerűbb rímek
is elcsúsznak a versben, mint a tört jég.*

*Mire jó, hogy mint hetyke aranyásó
túrtam a hegyet, vagy bújtam a föld alá,
ha az aranyos nyájas olvasó
rám sem talál?*

*Az is lehet, nem kín ez, hanem hangok,
különös ajándék a bűneimért,
ha éjszaka koppanásokat hallok:
versbe falazódott bűneimét.*

*És nincs felelet. Maradéktalan.
Kéziratok könyvek pincéjében senyvedve el
a megkövesedett verslerakat
már nem lélegezhet fel pillanatra sem.*

*Ők az elfeledettek, nem szólnak
róluk: eltűntek, eltűnt, akiről
nem mesélnek a voltak,*

*és nem is kell a válasz. Ne keresd.
Az emlékek közé leásva, újra felszökkenve –
Elég, ha elgondolod, miképpen is van ez:
belehalni a saját versekbe.*

IVAN BELOKRILOV (1963, Novo-Akatuj, csitai terület) elvégezte az Irodalmi Főiskolát. A *Napsugárfonat (Szolnyecsnoje szpletynyije)* című verskötet szerzője. A Puskin nevet viselő humanitárius alapítvány díjának nyertese és megkapta a Füst Milán-díjat. A Moszkvai Írók Szövetségének tagja.